

Čís. 6682.

Podle §u 9 nesp. říz. jest ku stížnosti oprávněn, kdo se má za ztížena opatřením soudu prvé stožice, kdo tedy byl nebo podle zákona měl býti súčasťněn na provedeném řízení, pokud opatření mimosporného soudce může takovému účastníku způsobiti újmu na jeho právech, ať majetkových, ať rodinných. Pokud má otec, složivší k soudu cenné papíry, by byly vydány synovi při dosažení určitého stáří, právo k rekursu do opatření soudu ohledně těchto cenných papírů.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, R I 1173/26.)

Antonín H. složil dne 5. ledna 1920 u Zemské banky v Praze pro svého tehdy nezl. syna Jiřího 4% komunální dlužní úpisy řečeného ústavu v nominální hodnotě 30.000 Kč s tím omezením, že toto depositum může býti jeho synovi vydáno, až dosáhne 24. roku svého věku. Usnesením prvého soudu ze dne 22. ledna 1920 byl Antonín H. vyrozuměn, že ony hodnoty byly jako soudní deposit jeho syna Jiřího do úschovy a správy převzaty a že při depositu tom poznamenáno, že může býti nezletilému Jiřímu H-ovi vydáno až dosáhne 24 roků svého věku. Usnesení to nebylo napadeno. Usnesením ze dne 8. srpna 1926 žádá první soud zemskou banku v Praze, by při soudním depositu Jiřího H-a bylo poznamenáno, že Jiří H. dal inženýru Karlu F-ovi 6 kusů 4%ních komunálních dlužních úpisů v nom. hodnotě 30.000 Kč pro jeho pohledávku 25.000 Kč v zástavu a že depositum to smí vydati buď pouze inženýru Karlu F-ovi nebo s jeho souhlasem. Usnesení toto bylo doručeno i Antonínu H-ovi. Rekurs Antonína H-a do tohoto usnesení rekursní soud odmítl. Důvody: Jak plyne ze spisů, dosáhl nezl. Jiří H. již plnoletosti a může tudíž o svém jmění, zejména ohledně deposita volně disponovati. Ohledně toho o arcí s výhradou jeho platnosti při dosažení jeho 24 roku. Nebylo tudíž příčiny, by prvý soud o svém opatření ze dne 4. srpna 1926 týkajícím se tohoto deposita stěžovatele vyrozumíval. stěžovatel není již účastníkem, jehož by se věc týkala a není vůbec oprávněn opatření to napadati.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nehledě k odmítacímu důvodu, jehož použil, vyřídil rekurs stěžovatele ve věci.

Důvody:

Nejde tu o dovolací stížnost do věcného rozhodnutí rekursního soudu, nýbrž o stížnost do odmítavého usnesení, jímž bylo stěžovateli odepřeno oprávnění k rekursu. Jest tedy v tomto období řízení řešiti jen otázku, zda jest stěžovatel na věci súčasťněn a zda mu přísluší podle § 9 nesp. říz. oprávnění k rekursu do opatření prvního soudu: není však rozhodovati ve věci samé, takže nelze hleděti k vřvodům stížnosti, pokud se dotýkají věci samé, nehledě ani k tomu, zda a pokud otázky ve stížnosti přetřásané bylo by možno rozhodovati v řízení mimosporném.

Podle § 9 nesp. říz. jest ke stížnosti oprávněn, kdo se má za ztížena opatřením soudu první stolice, kdo tedy byl, nebo podle zákona měl býti súčasťněn na provedeném řízení, pokud opatření mimosporného soudce může takovému účastníku způsobiti újmu na jeho právech, ať majetkových nebo rodinných, ať přímo nebo nepřímó. S tohoto hlediska nelze stěžovateli práva k rekursu odepřítí. Jak ze spisů vidno »věnoval« stěžovatel jako otec roku 1920 svému tehdy ještě nezletilému synu cenné papíry, které pro něj uložil u zemské banky a prohlásil u soudu, že cenné papíry »s y n o v í m a j í p ř í p a d n o u t í« při dosažení jeho 24. roku a nikoli již při dosažení zletilosti v 21. roce. Opatrovnický soud, zřídív nezletilci opatrovníka k činu, který věnování otcovo ve prospěch nezletilce přijal, dal příkaz bance, by poznamenala při depositu, že toto může býti nezletilci vydáno »až při dosažení 24. roku věku jeho.« Dále jest ze spisů vidno, že syn, dosáhnuv dne 8. listopadu 1923 zletilosti, žádal dne 28. března 1926 za vydání svého majetku, kteréžto žádosti opatrovnický soud s poukazem na poznámku nevyhověl. Po té žádala třetí osoba — jako věřitelka synova — za poznamenání ve spisech a vyrozumění zemské banky, že depositum bylo dáno této osobě do zástavy za její pohledávku 25.000 Kč a že smí býti vydáno buď pouze jí nebo s jejím souhlasem. Této žádosti bylo opatrovnickým soudem bez dalšího vyhověno, ale dotyčné usnesení bylo otcem, který vyslechnut nebyl, napadeno. Po té žádal otec u opatrovnického soudu, aby mu byly cenné papíry vráceny, protože svůj dar pro nevděk synův odvolal. O této žádosti, které se zástavní věřitel opřel, nebylo dosud rozhodnuto. Z tohoto děje jest již zjevno, že opatření opatrovnického soudu mohlo by býti právům otce na újmu. Při tom jest pro řešení otázky oprávnění k rekursu lhostejno, zdali příkaz otcův, »že papíry mají synovi p ř í p a d n o u t í« až dosáhne 24 roku, jest pokládati za pouhé odsunutí výplaty — jak míní rekursní soud — tedy za prosté doložení času bez jakékoliv podmínky, či za doložení času s podmínkou, že syn má nabýti vlastnictví k papírům až dosáhne 24. roku (§ 704 obč. zák. dies incertus an. certus quando) — jak míní stěžovatel; neboť vždy mohlo býti opatřením prvního soudu dotčeno buďže právo vlastnické otcovo, nebo případné zákonné právo dědické, nebo nárok na povinný podíl dle §u 762 obč. zák., (kdyby byl syn před uplynutím času zemřel) nebo konečně jeho právo na vrácení odvolaného daru (§§ 948 — 949 obč. zák.).

Čís. 6683.

Nedojde-li ku sporu o zajišťovaný právní nárok, lze útraty zajištění důkazu vymáhati samostatnou žalobou. Jde tu o samostatnou žalobní pohledávku, jež má právní povahu nároku z náhrady škody a jejíž výše jest rozhodna pro příslušnost i pro způsob řízení.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1927, R I 1178/26.)

Žalobou o 2.623 Kč 58 h domáhal se žalobce zaplacení úroků 23 Kč 58 h, náhrady 2.000 Kč na útratách zajištění důkazu a 600 Kč na výlo-